

sædoverføring, som de inseminerede hundyr skal mærkes ved tatovering i venstre øre. Tatoveringen agtes foretaget med tatoveringstang, men de nærmere regler for den foretagne mærkning — herunder også efter hvilke retningslinjer den fornødne identifikation skal etableres — er endnu ikke udarbejdet.

Spørgsmål 4:

Hvorfor er det tillagt veterinærdirektoratet at give den i lovforslagets § 4, stk. 1, omhandlede tilladelse? Hvilke betingelser vil ministeren fastsætte, jfr. § 4, 2. pkt.?

Svar:

Der henvises til henholdsvis §§ 10 og 11 i udkast af 16. juni 1965 til bekendtgørelse om kunstig sædoverføring på kvæg og i udkast af 26. august 1965 til bekendtgørelse om kunstig sædoverføring på svin. Beføjelsen er tillagt veterinærdirektoratet for at sikre, at inseminering af anden mands dyr kun bliver udført af personer, som efter en anerkendt uddannelse kan udføre et i teknisk og hygiejnisk henseende tilfredsstillende arbejde.

For opnåelse af tilladelse må den pågældende have gennemgået et af landbrugsministeriet godkendt kursus og bestået en afsluttende prøve samt forpligte sig til at følge de til enhver tid gældende bestemmelser vedrørende sædudtagning, inseminering m. v.

Spørgsmål 5:

Hvorfor skal den i § 3, stk. 1, i udkast af 16. juni 1965 til bekendtgørelse om kunstig sædoverføring på kvæg og i § 5 i udkast af 26. august 1965 til bekendtgørelse om kunstig sædoverføring på svin nævnte tilsynsførende dyrlæge være en af veterinærdirektoratet dertil specielt godkendt?

Svar:

Det må anses for hensigtsmæssigt, at der til tyrestationer og ornecentraler kun knyttes dyrlæger, som er i besiddelse af den fornødne praktiske erfaring og teoretiske viden til på tilfredsstillende måde at kunne bestride de dertil hørende specialopgaver, samt at

veterinærdirektoratet har beføjelser til i undtagelsestilfælde at kunne tilbagekalde en godkendelse.

Da den kunstige sædoverføring blandt husdyr er i en stærk faglig udvikling, og da tyrestationernes antal bliver mindre og de enkelte stationer større, må det anses for nødvendigt, at den tilknyttede dyrlæge i fornødent omfang ajourfører sin viden om de relevante veterinære og tekniske problemer. I den udstrækning det findes ønskeligt, medvirker veterinærdirektoratet derfor gerne til etablering af specialkursus inden for dette fagområde og evt. lader sin godkendelse af de her omtalte dyrlæger være betinget af, at disse deltager i sådanne kurser.

At omtalte dyrlæger skal være godkendt af veterinærdirektoratet, analogerer fuldstændig med de gældende bestemmelser i Norge, Finland og England og for tyrestationers vedkommende med de gældende bestemmelser i Sverige. I Holland skal den pågældende dyrlæge være godkendt af „The Provincial Commission“, som er landbrugsministeriets provinsdepartement.

I almindelighed vil den lokale praktiserende dyrlæge blive godkendt af veterinærdirektoratet som tilsynsførende, men tilfælde kan forekomme — og et enkelt er forekommet — hvor den tilsynsførende dyrlæge efter veterinærdirektoratets opfattelse burde udskiftes.

Spørgsmål 6:

Hvorfor skal veterinærdirektoratet som angivet i de to førnævnte udkast til bekendtgørelser, henholdsvis § 4 og § 6, derudover føre tilsyn? Og hvorfor begrænses dette tilsyn ikke til kun at omfatte sundhedstilstanden blandt de opstaldede dyr?

Svar:

I henhold til § 1 i dyrlægeloven har veterinærdirektoratet bl. a. til opgave at føre tilsyn med landets veterinærvæsen og at følge sundhedstilstanden blandt husdyrene. Det forekommer derfor veterinærdirektoratet naturligt, at tyrestationer og ornecentraler, med det store antal opstaldede dyr og spredning af sæd til så godt som alle landets husdyrbesætninger, er genstand for direktoratets specielle opmærksomhed, og at de evt. ministerielle forskrifter giver